

ΠΑΝΤΑΖΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΕΡΑΚΗΣ

ΟΜ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΟΤΟΠΩΝ-ΥΓΡΟΤΟΠΩΝ (ΕΚΒΥ)

Προερχόμενος από οικογένεια που δεν διακρινόταν για την οικονομική της άνεση αλλά απέδιδε ύψιστη αξία στην παιδεία, έκανε **άριστες σπουδές**. Στο κολέγιο Ανατόλια καλλιέργησε την **αγάπη για την επιστήμη και τη γλώσσα**, που του έγιναν σημεία αναφοράς σε όλη του τη ζωή.

Έλαβε το πτυχίο Γεωπονίας ΑΠΘ, το 1957. Ακολούθησε μετεκπαίδευση στο Levington Research Station, Suffolk, στην Αγγλία, το 1961. Πήρε διδακτορικό από το School of Agriculture and Natural Resources του Michigan State University το 1968 και μεταδιδακτορική εξειδίκευση στο University of California στο Davis τη διετία 1972-1973.

Οι περισσότεροι τον γνώρισαν ως ακαδημαϊκό. Υπήρξε όμως νωρίτερα και άνθρωπος της πράξης. Αρχικά εργάστηκε στον Σταθμό (Ινστιτούτο σήμερα) Εγγείων Βελτιώσεων Σίνδου (1960-1962) ως βοηθός έρευνας σε προγράμματα πειραμάτων επί των τρόπων βελτίωσης της χρήσης των υδατικών πόρων στη γεωργία. Από το 1962 ως το 1966 απασχολήθηκε στο **Τεχνικό Γραφείο Δοξιάδη** στο έργο του Ειδικού Ταμείου του ΟΗΕ "Χρήση γης και ανάπτυξη υδατικών πόρων" της Επαρχίας Κορντοφάν του Σουδάν. Εκεί, εκπόνησε μελέτες και πειράματα αειφορικής χρήσης υδατικών, εδαφικών και γενετικών πόρων. Παράλληλα, απέκτησε πείρα εργασίας σε μια μεγάλη τεχνική εταιρία, από την οποία άντλησε πολύτιμες γνώσεις για την οργάνωση και διοίκηση έργων και την παρακίνηση ανθρώπων.

Το 1969 διορίστηκε Επιμελητής στο Εργαστήριο Γεωργίας του Τμήματος Γεωπονίας της Γεωπονικής & Δασολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. Στο ίδιο Τμήμα εξελέγη **Καθηγητής Οικολογίας** το 1976, θέση που κατείχε μέχρι τη συνταξιοδότησή του, τον Αύγουστο του 2002.

Το ακαδημαϊκό του έργο έχει ευρύτατη αναγνώριση. Έχει αναπτύξει τους κλάδους της Οικολογίας και της Επιστήμης του Περιβάλλοντος, εφαρμογές των οποίων έχει επεκτείνει και στην κλασική Επιστήμη της Γεωπονίας. Θεωρείται **από τους**

πρωτοπόρους για την Ελλάδα στην ανάπτυξη της οικολογικής και περιβαλλοντικής σκέψης. Δημοσίευσε περισσότερες από 57 εργασίες και άρθρα σε επιστημονικά περιοδικά, 14 συγγράμματα και σημειώσεις.

Υπήρξε συντάκτης (σε συνεργασία με Α. Φασούλα, Α. Σφήκα, Γ. Παπαθανασίου) του σχεδίου νόμου και του κανονισμού της Μεταπτυχιακής Εξειδίκευσης στη Γενετική, Βελτίωση Φυτών και Γεωργία του Τμήματος Γεωπονίας ΑΠΘ (1968-1969), μέλος Εκδοτικής Επιτροπής της Επιστημονικής Επετηρίδας του Τμήματος Γεωπονίας ΑΠΘ, επιστημονικός υπεύθυνος του πρώτου εκτενούς προγράμματος κατάρτισης νέων αγροτών στην Οργανική Γεωργία (Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, 1990), μέλος της Ελληνικής Αντιπροσωπείας στο διεθνές έργο "Πρωτοβουλία για τους Μεσογειακούς Υγροτόπους - MedWet" (1992-1995), μέλος της ομάδας εργασίας που συνέταξε την "Εθνική Στρατηγική για τους Υγροτοπικούς Πόρους" για λογαριασμό του ΥΠΕΧΩΔΕ (1998), γενικός συντονιστής του έργου του Υπουργείου Γεωργίας "Εθνική Στρατηγική για την Αειφορική Ανάπτυξη των Γεωργικών Πόρων" (2000) και μέλος διαφόρων ομάδων εργασίας για την παραγωγή υλικού για την Περιβαλλοντική Εκπαίδευση.

Σημαντική στιγμή στη σταδιοδρομία του αποτέλεσε η **Διεθνής Συνάντηση Εργασίας για τους Ελληνικούς Υγροτόπους που έγινε στη Θεσσαλονίκη στις 17-21 Απριλίου 1989**, υπό τον συντονισμό και την καθοδήγησή του. Η συνάντηση ήταν η τελική φάση διετούς έργου επιστημονικών μελετών που εκπονήθηκαν από το Εργαστήριο Οικολογίας και Προστασίας Περιβάλλοντος του Τμήματος Γεωπονίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, το Παγκόσμιο Ταμείο για τη Φύση και την Παγκόσμια Ένωση για τη Διατήρηση της Φύσης. Οι προτάσεις της συνάντησης εκείνης παρουσιάστηκαν το 1989-1990 σε εκατοντάδες εκπροσώπους ιδρυμάτων, υπουργείων, περιβαλλοντικών οργανώσεων και παραγωγικών τάξεων σε τέσσερις ελληνικές πόλεις. Πολλές προτάσεις βελτιώθηκαν και επηρέασαν τις ενέργειες του κράτους. Η πρώτη που προωθήθηκε από το ΥΠΕΧΩΔΕ ήταν η ίδρυση του ΕΚΒΥ, το οποίο συστάθηκε και λειτούργησε υπό την καθοδήγησή του.

Αναλαμβάνοντας **το έργο της ίδρυσης του ΕΚΒΥ** απέδειξε τις μεγάλες οργανωτικές και διοικητικές του ικανότητες. Λειτουργώντας παράλληλα ως επιστημονικός καθοδηγητής και δάσκαλος του προσωπικού του ΕΚΒΥ, δημιούργησε νέα πρότυπα

επιστημονικής εγκυρότητας, ακεραιότητας, εργατικότητας και απόλυτης αφοσίωσης στα ιδανικά της διατήρησης της φυσικής κληρονομιάς και του πολιτισμού.

Από το 1991 εκπονήθηκαν υπό την καθοδήγησή του περισσότερα από 150 μικρά και μεγάλα έργα. Έχει συμβάλει στο να προωθηθούν σχετικά νέες, για την Ελλάδα, ιδέες και προσεγγίσεις σε θέματα διατήρησης και διαχείρισης των ανανεώσιμων φυσικών πόρων, όπως:

- Λειτουργίες και αξίες φυσικών οικοσυστημάτων.
- Θετικές αλληλεπιδράσεις μεταξύ φυσικών και ανθρωπογενών οικοσυστημάτων.
- Απογραφή φυσικών οικοσυστημάτων.
- Παρακολούθηση οικολογικών μεταβολών.
- Ανόρθωση και αναδημιουργία υγροτόπων.
- Εξοικονόμηση αρδευτικού νερού με σκοπό την αειφορία φυσικών συστημάτων.
- Σύνταξη διαχειριστικών σχεδίων φυσικών περιοχών.
- Σχεδιασμός, διεξαγωγή και αξιολόγηση έργων κατάρτισης.
- Μεθοδολογία εκπόνησης δράσεων ενημέρωσης-ευαισθητοποίησης κοινού.

Η αναγνώριση του έργου του **ξεπέρασε τα εθνικά όρια**. Στο πρόσωπό του εξέφρασαν εμπιστοσύνη όλοι οι οργανισμοί και τα πρόσωπα με τα οποία συνεργάστηκε.

Ήταν παντρεμένος με τη Σοφία και είχε δύο παιδιά και δύο εγγόνια. Η σχέση τους αποτέλεσε υπόδειγμα αμοιβαίας στοργής και αφοσίωσης.